

Sygn. akt V ACa 92/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Anna Strugała
Sędziowie:	SA Mariusz Wicki SO del. Leszek Jantowski (spr.)
Protokolant:	sekretarz sądowy Karolina Petruczenko

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2019 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w B.

przeciwko J. S. i B. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 15 listopada 2018 r., sygn. akt I C 116/18

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO del. Leszek Jantowski SSA Anna Strugała SSA Mariusz Wicki

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 92/19

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 4 października 2017 r. powód Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. wniósł o zasądzenie od pozwanych solidarnie na jej rzecz kwoty 88.848,44 zł (należność główna w wysokości 84.827,89 zł wraz ze skapitalizowanymi odsetkami naliczonymi do dnia 19 sierpnia 2017 r. w wysokości 4.020,55 zł) wraz z umownymi karnymi odsetkami liczonymi od dnia 4 października 2017 r. do dnia zapłaty według zmiennej, rocznej stopy procentowej, wynoszącej czterokrotność stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego, tj. na dzień sporządzenia

pozwu 10%, ale nie wyższych od odsetek maksymalnych za opóźnienie, stanowiących dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych od kwoty niespłaconej należności głównej powiększonej o skapitalizowane odsetki w wysokości 4.020,55 zł wynoszącej łącznie na dzień wniesienia pozwu 88.848,44 zł, kwotą odsetek karnych naliczonych do dnia 3 października 2017 r. w wysokości 1.073,25 zł, kosztami i opłatami bankowymi w wysokości 42 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanym w dniu 20 października 2017 r. Sąd Okręgowy w B. nakazał pozwanym J. S. i B. S., aby zapłacili solidarnie na rzecz powódki Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B. kwotę 88.848,44 zł wraz z umownymi karnymi odsetkami liczonymi od dnia 4 października 2017 r. do dnia zapłaty według zmiennej, rocznej stopy procentowej, wynoszącej czterokrotność stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego tj. na dzień 6 października 2017 r. - 10%, ale nie wyższych od odsetek maksymalnych za opóźnienie, stanowiących dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych, kwotę 1.073,25 zł tytułem odsetek karnych naliczonych do dnia 3 października 2017 r., kwotę 42 zł tytułem kosztów i opłat bankowych oraz kwotę 1.125 zł tytułem kosztów procesu - w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniesli w tym terminie zarzuty.

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwani J. S. i B. S. zaskarżyli nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa.

Pozwani potwierdzili, że zawarli z powodowym bankiem umowę pożyczki w dniu 9 lipca 2014 r. W rzeczywistości otrzymali jednak kwotę 69.965,84 zł, a łączna kwota do zapłaty wynosić miała 96.203,03 zł, czyli o 26.338,19 zł więcej. Zdaniem pozwanych pracownik powodowego banku dołożył do kosztów kredytu ubezpieczenie w wysokości 26.237,19 zł, co jest kwotą wysoką i nieuzasadnioną. Pozwani wskazują, że spłacali ww. kredyt w całości i w przepisanych terminach, jednak z powodu problemów w postaci choroby ojca pozwanego oraz jego śmierci w październiku 2016 r. nie byli w stanie spłacić kredytu.

Wyrokiem z dnia 15 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy w B.:

1. utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w B. w postępowaniu nakazowym w dniu 20 października 2017 r. (sygn. akt I Nc (...));
2. zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 5.417,00 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. kosztami sądowymi, od uiszczenia których pozwani byli zwolnieni, obciążył Skarb Państwa.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie następujących ustaleń i rozważań:

W dniu 9 lipca 2014 r. Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. zawarł z pozwanymi J. S. oraz B. S. umowę o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...). Na jego mocy bank udzielił pozwanym kredytu gotówkowego na cele konsumpcyjne w kwocie 69.965,84 zł (§ 1.5 umowy). Całkowita kwota kredytu wynosić miał 96.203,03 zł, a okres kredytowania trwać od dnia 9 lipca 2014 r. do dnia 25 stycznia 2027 r. (§ 1.2, § 1.3 umowy). Wysokość oprocentowania miała być zmienna i na dzień zawarcia umowy wynosiła 9,99% w stosunku rocznym. Oprocentowanie kredytu stanowiło sumę stałej w całym okresie kredytowania marży banku i stawki WIBOR 6M (§ 2.1 umowy). W związku z umową bank zaproponował pozwanym zawarcie dobrowolnego grupowego ubezpieczenia Następstw Nieszczęśliwych Wypadków dla (...) Banku (...) S.A. Pozwani oświadczyli, że akceptują, aby z kwoty udzielonego kredytu bank potrącił jednorazową składkę w wysokości 26.237,19 zł. W przypadku odstąpienia kredytobiorców od umowy ubezpieczenia, bank był uprawniony do zwiększenia marży kredytu o 3 p.p. (§ 9 umowy). W przypadku naruszenia przez kredytobiorcę postanowień umowy, bank miał prawo wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia (§ 11.2 umowy). Powód dokonał w dniu 11 lipca 2014 r. wypłaty na rzecz pozwanych całości udzielonego im kredytu.

Pismem z dnia 12 stycznia 2016 r. pozwani oświadczyli, iż odstępują od umowy ubezpieczenia Następstw Nieszczęśliwych Wypadków dla (...) Banku (...) S.A. Bank udzielił w odpowiedzi informacji, że zgodnie z treścią umowy podwyższa marżę kredytu o 3 p.p.

Pozwani zaprzestali spłacania należności na rzecz banku. Powódka pismami z dnia 31 marca 2017 r., z dnia 8 maja 2017 r. oraz z dnia 31 maja 2017 r. upomniwała pozwanych, przypominając o konieczności terminowego regulowania należności i wzywała ich do zapłaty. Pomimo kolejnych wezwań, pozwani nadal nie spłacali zobowiązania w stosunku do banku. Powódka pismem z dnia 6 lipca 2017 r. wypowiedziała pozwany umowę kredytową i postawiła całą kwotę udzielonego kredytu w stan natychmiastowej wykonalności. Jednocześnie wezwała pozwanych do zapłaty całości zadłużenia w ostatecznym terminie do dnia 19 sierpnia 2017 r. Wypowiedzenie zostało doręczone pozwany w dniu 11 lipca 2017 r. Pozwani nie spłacili zadłużenia we wskazanym w wezwaniu terminie.

Pismem z dnia 7 września 2017 r. bank wezwał pozwanych do zapłaty należności pod rygorem wystąpienia na drogę sądową. Wezwanie zostało doręczone pozwany w dniu 12 września 2017 r. W wyznaczonym dodatkowym terminie pozwani nie zapłacili powódce wskazanej w wezwaniu kwoty.

Na roszczenie powódki składają się:

- kwota 84.827,89 zł tytułem niespłaconej należności głównej,
- kwota 4.020,55 zł tytułem odsetek skapitalizowanych naliczonych do dnia 19 sierpnia 2017 r.,

-kwota 1.073,25 zł tytułem odsetek karnych naliczonych do dnia 3 października 2017 r. według stopy procentowej wynoszącej 10% w stosunku rocznym,

-kwota 42 zł tytułem opłat i prowizji.

Wyżej przedstawiony stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które uznane zostały za wiarygodne, albowiem zostały sporządzone we właściwej formie, przewidzianej dla tego typu dokumentów. Ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu ani też stron postępowania.

Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanych, albowiem pozwani prawidłowo wezwani na rozprawę nie stawili się, informując w piśmie procesowym, że nie stawią się do sądu. Jednocześnie pełnomocnik pozwanych oświadczył, że w razie niemożności stawiennictwa pozwanych na rozprawę, nie będzie ponawiał wniosku o ich przesłuchanie.

Przechodząc do rozważań Sąd Okręgowy odwołał się do treści art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, zgodnie z którym umowa kredytu jest umową, w której bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na oznaczony czas kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony z góry cel. Kredytobiorca zobowiązuje się zaś do korzystania z przyznanych środków na warunkach określonych w treści umowy, a następnie zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych w harmonogramie terminach oraz ewentualnie zapłaty stosownej prowizji od udzielonego kredytu.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ulegało wątpliwości, iż pozwani zawarli w dniu 9 lipca 2014 r. z powodowym bankiem umowę kredytu. Wobec nieregulowania zadłużenia oraz braku regularnych wpłat na poczet spłaty kredytu, powódka wypowiedziała pozwany umowę kredytową i postawiła całą kwotę w stan natychmiastowej wymagalności. Zarówno oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, jak i wezwanie do zapłaty skierowane zostało prawidłowo na adres pozwanych wskazany w treści umowy. Pozwani nadana do nich korespondencję odebrali.

Niezastosowanie się przez stronę pozwaną do zawartej z wierzycielem umowy kredytowej spowodowało uruchomienie ich odpowiedzialności kontraktowej. Zgodnie z brzmieniem art. 485 § 3 k.p.c, Sąd może wydać nakaz zapłaty, jeżeli bank dochodzi roszczenia na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych podpisanego przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku i opatrzonego pieczęcią banku oraz

dowodu doręczenia dłużnikowi pisemnego wezwania do zapłaty. W niniejszej sprawie powodowy bank przedstawił wymienione w treści tego przepisu dokumenty, których wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu I instancji ani stron postępowania. Wyciąg z ksiąg bankowych został bowiem podpisany przez osobę upoważnioną (załączono również stosowne pełnomocnictwo) i opatrzony pieczęcią banku z oznaczeniem formy prawnej. Pozwani wezwani zostali również do zapłaty. Na dowód powyższego bank przedstawił zwrotne potwierdzenia odbioru kierowanej do nich korespondencji.

Pozwani podnieśli, że pracownik banku (...) do ich kosztów kredytu ubezpieczenie, którego wysokość była nadmierna i które było niepotrzebne. Zdaniem Sądu Okręgowego zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie.

Z przedłożonej do akt sprawy dokumentacji bankowej wynika jednoznacznie, że pozwani dobrowolnie przystąpili do grupowego ubezpieczenia, a zgodnie z treścią umowy wyrazili również zgodę na potrącenie z kwoty kredytu składki za cały czas trwania przedmiotowej umowy. Jednocześnie w aktach sprawy znajdują się dokumenty potwierdzające, iż pozwani odstąpili od umowy ubezpieczenia. Wątpliwości strony pozwanej budziła również wysokość naliczonych przez powodowy bank odsetek oraz kolejność rozliczania dokonywanych wpłat. W ocenie Sądu I instancji powód w tym zakresie sprostał obowiązkowi dowodzenia, wskazując na treść umowy łączącej strony, zestawienie rozliczeń oraz zestawienie dotyczące sposobu naliczania przedmiotowych odsetek. Pozwani zawarli z bankiem umowę o określonej treści, którą winni znać, albowiem złożyli pod nią swoje podpisy, akceptując tym samym nie tylko istnienie po ich stronie praw, ale również obowiązków.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w B. w postępowaniu nakazowym w dniu 20 października 2017 r. sygn. akt I Nc (...)) (punkt 1 wyroku).

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. Z tych też względów na podstawie § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804), Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 5.417 zł tytułem kosztów procesu, na które składają się wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 5.400 zł oraz kwota 17 zł tytułem uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (punkt 2 wyroku).

Na mocy art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 300 t.j.), kosztami sądowymi, od których zwolnieni byli pozwani, Sąd obciążył Skarb Państwa (punkt 3 wyroku).

Apelację od powyższego wyroku wnieśli pozwani zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucili:

I. naruszenie przepisów poprzez wadliwość podstawy faktycznej (art 368 pkt 2 kpc) będącej wynikiem naruszenia art 217 § 1 k.p.c., art 227 k.p.c., art 231 k.p.c. poprzez pominięcie okoliczności istotnych dla sprawy co skutkowało utrzymaniem nakazu zapłaty w całości;

II. naruszenie przepisów w zakresie obiektywnej i bezstronnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (art 233 § 1 k.p.c.) co skutkowało wyrokiem utrzymującym nakaz zapłaty w całości;

III. naruszenie przepisów w zakresie obiektywnej i bezstronnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (art 233 § 1 k.p.c.) poprzez przyjęcie za udowodnioną wysokość zobowiązania i uznanie iż brak okoliczności wskazujących na naruszenie przez powoda przepisów ochrony konsumentów;

IV. naruszenie art. 385 k.c., art. 385¹ k.c., art. 385² k.c., art. 385³ oraz art 5 k.c. poprzez uznanie umowy zawartej między stronami za wiążącą, pomimo iż z treści zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że umowa w sposób oczywisty naruszała zasady płynące ze wskazanych powyżej przepisów prawa;

V. naruszenie art. 58 § 1 k.c., art. 353¹ k.c., art. 388 § 1 k.c. oraz art 5 k.c. poprzez uznanie umowy zawartej między stronami za wiążącą pomimo iż z treści zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że umowa w sposób oczywisty naruszała zasady płynące ze wskazanych powyżej przepisów prawa;

IV. naruszenie art 98 k.p.c. w zw. z art 102 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie szczególnych okoliczności sprawy i obciążenie pozwanych kosztami zastępstwa procesowego pełnomocnika powoda.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, ewentualnie uchylenie orzeczenia Sadu I instancji w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył co następuje:

Apelacja nie była uzasadniona.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy i przyjmuje je, za własne, podziela także dokonaną przez ten Sąd ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz ocenę prawną prawidłowych ustaleń faktycznych.

Na wstępie należy podkreślić, że uzasadnienie apelacji nie koresponduje z podniesionymi w apelacji zarzutami oraz ze stanem faktycznym sprawy, zaś same zarzuty mają charakter ogólnikowy i nie precyzują na czym miałyby polegać uchybienia poszczególnym powołanym przepisom prawa procesowego i materialnego.

W pierwszej kolejności skarżący powołali się na wadliwość ustalonego w sprawie stanu faktycznego mającego być wynikiem naruszenia art 217 § 1 k.p.c., art 227 k.p.c., art 231 k.p.c., poprzez pominięcie okoliczności istotnych dla sprawy.

Przepis art. 217 §1 k.p.c. stanowi, że strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Z kolei zgodnie z art.227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Art.231 k.p.c. stanowi natomiast, że

sąd może uznać za ustalone fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jeżeli wniosek taki można wprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne).

Skarżący nie wykazali, jakie istotne okoliczności i dowody zostały przez Sąd I instancji pominięte, czy Sąd przeprowadził dowody na okoliczności nie mające istotnego znaczenia w sprawie, oraz czy i w jaki sposób uchybił regułom określającym dopuszczalność czynienia ustaleń na podstawie domniemań faktycznych.

Co do zarzutu naruszenia art.233 § 1 k.p.c. to miał on polegać na braku obiektywnej i bezstronnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i w konsekwencji przyjęcie za udowodnione wysokości zobowiązania oraz uznanie, iż brak okoliczności wskazujących na naruszenie przez powoda przepisów o ochronie konsumentów.

Dla skutecznego powołania zarzutu naruszenia art.233 § 1 k.p.c. niezbędnym jest, aby wskazano przy ocenie jakich dowodów Sąd naruszył wynikającego z tego przepisu reguły swobodnej oceny dowodów, czy też jakie dowody pominął w taki sposób, że poczynił błędne ustalenia faktyczne. Takich uchybień skarżący nie wykazali poprzestając na ogólnikowym zarzucie naruszenia obiektywnej i bezstronnej oceny materiału dowodowego. Sąd Apelacyjny uznaje dokonaną przez Sad Okręgowy ocenę materiału dowodowego za prawidłową i nie naruszającą zasady swobodnej oceny dowodów. Ustalenia te zostały poczynione na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, takich jak umowa o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...) z dnia 9 lipca 2014 r., dokumentacja kredytowa pozwanych (k. 106-107), deklaracja przystąpienia do Generalnej Umowy Grupowego (...) Następców Nieszczęśliwych Wypadków dla (...) Banku (...) S.A., elektroniczna bankowa nota memoriałowa z dnia 11 lipca 2014 r. (k. 17), korespondencja stron

(pismo powódki z dnia 25 lutego 2016 r., k. 115, pismo pozwanych z dnia 12 stycznia 2016 r., k. 116), upomnienia i wezwania do zapłaty (k.18-21v, k.26-27, k.110-111, k.119-127), wypowiedzenie umowy (pisma powódki z dnia 6 lipca 2017 r. wraz z dowodami doręczenia korespondencji, k. 22-25, 128-135), rozliczenie spłat kredytu, wyciąg ze spłaty kredytu, harmonogram spłat kredytu, wyciąg nr (...) z ksiąg Banku (...) S.A. w B. z dnia 4 października 2017 r. (k. 12) wraz z zestawieniem należnych odsetek (k. 98).

Prawidłowo Sąd Okręgowy uznał te dowody z dokumentów prywatnych (art.245 k.p.c.) za wiarygodne, zważywszy, że ich autentyczność nie była przez strony kwestionowana.

W konsekwencji nie mogły być także uznane za trafne zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego.

Skarżący powołali zarzuty naruszenia szeregu przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 385 k.c., art. 385¹ k.c., art. 385² k.c., art. 385³ k.c. odnoszących się do umów zawieranych z konsumentami, art. 58 § 1 k.c. regulującego przesłanki nieważności umowy, art. 353¹ k.c. dotyczącego zasady swobody umów, art. 388 § 1 k.c. regulującego instytucję tzw. „wyzysku”. Zarzuty te miały zmierzać do wykazania, że umowa zawarta pomiędzy stronami nie była ważna.

Podobnie jak w przypadku zarzutów naruszenia prawa materialnego zarzuty te były ogólnikowe.

Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy pozwani w istocie nie kwestionowali faktu zawarcia z powodem umowy kredytowej, nie kwestionowali również faktu wypłaty im kredytu oraz tego, że zaprzestali go spłacać, przy czym swoje trudności w spłacie uzasadniali trudną sytuacją rodzinną i niewystarczającymi dochodami.

Z poczynionych ustaleń wynika, że w następstwie braku terminowej spłaty rat kredytu przez pozwanych powód w dniu 6 lipca 2017 r. wypowiedział pozwanym umowę kredytową i postawił całą kwotę udzielonego kredytu w stan natychmiastowej wymagalności wzywając pozwanych do zapłaty całości zadłużenia, w ostatecznym terminie zapłaty do dnia 19 sierpnia 2017 r. Wypowiedzenie zostało doręczone pozwanym w dniu 11 lipca 2017 r. W wyznaczonym terminie zapłaty pozwani nie dokonali spłaty zadłużenia. Wypowiedzenie było poprzedzone wysłaniem do pozwanych upomnienia z dnia 31 marca 2017 r., wezwań do zapłaty w dniach 8 maja 2017 r. 31maja 2017 r. Zgodnie przy tym z § 3 ust. 12 umowy powód mógł wypowiedzieć umowę kredytową z zachowaniem 30- dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku nie dokonania przez Kredytobiorcę w terminach określonych w umowie spłaty pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim dwukrotnym listowym wezwaniu Kredytobiorcy do zaległych rat lub ich części wynikających z zawartej umowy, w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania. Warunki te zostały w niniejszej sprawie zachowane. Zgodzić się należało ze stanowiskiem powoda wyrażonym w odpowiedzi na apelację, że powód dopełnił również obowiązków wynikających z art. 75 c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t. jedn. Dz.U z 2018 poz. 2187).

Zgodnie z tym przepisem, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych (ust.1); w wezwaniu, o którym mowa wyżej, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia (ust.2); bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy (ust.3); restrukturyzacja, o której mowa wyżej, dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę (ust.4); bank, w przypadku odrzucenia wniosku kredytobiorcy o restrukturyzację zadłużenia, przekazuje kredytobiorcy, bez zbędnej zwłoki, szczegółowe wyjaśnienia, w formie pisemnej, dotyczące przyczyny odrzucenia wniosku o restrukturyzację (ust.5).

W upomnieniu z dnia 31 marca 2017 r. i powtórnym wezwaniu do zapłaty 31maja 2017 r. powodowy bank wezwał pozwanych do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych, poinformował też kredytobiorców o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o

restrukturyzację zadłużenia. Pozwani w przewidzianym terminie nie złożyli wniosku o restrukturyzację. Spełnione zostały zatem przesłanki do wypowiedzenia umowy.

Poza umową i harmonogramem spłaty kredytu wysokość dochodzonego żądania potwierdzona jest również wyciągiem z ksiąg banku nr (...) z dnia 4 października 2017 r. Wprawdzie jest to dokument prywatny, jednak pozwani po pierwsze nie zakwestionowali wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia, a po wtóre nie wykazali spłaty dochodzonego zadłużenia.

Z § 9 umowy kredytowej wynika także, że pozwani zgodnie z § 9 umowy kredytowej mogli zrezygnować z dobrowolnego grupowego ubezpieczenia Następstw Niez szczęśliwych Wypadków dla Kredytobiorców Banku (...)

S.A. Rezygnacja z ubezpieczenia wiązała się zgodnie z § 9 ust. 3 umowy z podwyższeniem oprocentowania o 3 punkty procentowe. Pismem z dnia 12 stycznia 2016 r. pozwani zrezygnowali z ubezpieczenia, a Bank podwyższył oprocentowanie zgodnie z zapisami umowy o 3 punkty procentowe, zwiększając kwotę raty do kwoty 1126,51 zł, a ostatejnie do kwoty 1125,70 zł. Kwota niewykorzystanej składki została zwrócona przez Ubezpieczyciela zgodnie z dyspozycją pozwanych zawartą w piśmie z dnia 12 stycznia 2016 r. na ich konto.

W konsekwencji w ocenie Sądu Apelacyjnego warunki zawartej umowy nie wskazują, aby naruszała ona prawa konsumenta, czy też była sprzeczna z ustawą lub zasadami współżycia społecznego, miała na celu obejście ustawy (art. 58 k.c.), bądź też zawarta była w warunkach spełniających przesłanki z art. 388 k.c. Powód wywiązał się ze swojego zobowiązania przekazując do dyspozycji pozwanych umówiona kwotę kredytu, zaś pozwani swojego zobowiązania nie spełnili, nie uiszczając rat kredytu (art. 471 k.c.). Zaciągnięcie kredytu było świadomą decyzją pozwanych, którzy podpisując umowę godzili się na zawarcie jej na określonych warunkach ustalonych między stronami.

W tej sytuacji nie można także było uznać, aby dochodzenie przez powoda przysługującej mu wierzytelności stanowiło z jego strony nadużycie prawa podmiotowego (art. 5 k.c.). Dochodzenia przez wierzyciela zapłaty w stosunku do dłużnika nie można bowiem rozpatrywać w kategoriach sprzeczności z zasadami współżycia społecznego w sytuacji, gdy umowa została zawarta z zachowaniem zasady ekwiwalentności świadczeń. Klauzula generalna zasad współżycia społecznego ma charakter wyjątkowy i w związku z tym nie może być wykładana rozszerzająco. Trafnie wskazał powód w odpowiedzi na apelację, że w judykaturze i doktrynie utrwalili się poglądy, który Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie podziela, że istnieje domniemanie, iż uprawniony czyni ze służących mu praw użytek zgodny z zasadami współżycia społecznego i ich społeczno-gospodarczym przeznaczeniem, czego konsekwencją jest ochrona wykonywania uprawnień płynących z prawa podmiotowego. Pozwani natomiast nie wykazali takich okoliczności, które by to domniemanie obaliły. Samo powoływanie się na trudną sytuację materialną nie może być uznane wystarczające do zastosowania konstrukcji nadużycia prawa podmiotowego.

Skarżący nie przedstawili także przekonywujących argumentów, które uzasadniałyby odstąpienie od wynikającej z art. 98 § 1 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu w zakresie kosztów postępowania przed Sądem I instancji.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny na podstawie wyżej cytowanych przepisów oraz art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie wyrażonej w art. 98 § 1 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Skoro apelacja została oddalona Sąd zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Wysokość tych kosztów obliczona została na podstawie § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2015 r. poz. 1804 z późn. zm.). Przy uwzględnieniu wartości przedmiotu zaskarżenia stawka ta wynosiła 4.050,-zł.